

DE HEERTINGELING

tekst: k. michel vorm: melle hammer

brandt van verlangen

IN DE LEESZAAL

'Waarom groeit het stof?', vroeg Tingeling zich af. Je doet de kamerdeur achter je dicht, komt twee weken later terug en het stof is gegroeid. Dikke pluizen in de hoeken en een vroom dekentje over de dingen. In de natuur

1 heeft alles een functie, maar wat is in Godnaam het nut van stof? Was er nog geen stof voor het leven op aarde ontstond, of was er toen juist meer stof dan nu? Misschien zijn wij wel op aarde gekomen om het stof van het boek der natuur te blazen. In dat

geval zou de spreuk 'Ashes to ashes, dust to dust' veranderen in een kreet zoals Amerikaanse voetballers slaken: 'Let's go get them! Let's clean them out!' De geschiedenis van de menselijke beschaving zou dan een soort uit de hand gelopen voorjaars-schoonmaak worden in het levensverhaal van de planeet.

Met een zucht sloeg Tingeling de foliant waarin hij afwezig had gebladerd dicht, en keek langs het perkamenten gezicht van de bibliothecaresse naar de bladeren van de boom voor het raam en verloor zijn gedachten in het groene spel van het licht en de wind.

*als je door
een hete vlakte trekt
loop dan in de schaduw van de wolken*

Houdt vol!

2

IN DE BEURS

Een paar maanden lang werkte Tingeling 's nachts in de Beurs. Hij maakte daar een grote hal schoon die bezaaid was met computerstrookjes. Ze leken op reisbiljetten. Hij veegde zo dat er lijnen en bergjes ontstonden en de hal herschape werd in een landkaart met lengte- en breedtegraden. Daarna liep hij de trap op en keek van de omloop naar beneden. Ginds lag Tokio en daar New York. Dat was Hongkong en dat London. Wetenschappelijk gesproken was het in de hal stil, maar het vreemde was dat het geluid van die dag de hal niet verlaten had. Boven de papieren patronen zweefde het rumoer als een verzameling rookringen. Een choreografie van gehandel en geregel die traag over de wereld bewoog zoals de wolkenformaties op satellietbeelden. Zonder grenzen, zonder schaal, walste het geluid van het kapitaal over de globe. Het was opwindend en bedwelmend. Als een opiumschuiver zoog hij, leunend over de

balustrade, zijn longen vol met de sfeer van weelde en van macht. Bij het aanbreken van de dag, ruimde hij ontnuchterd de hal leeg en ging naar Tino's Café om de krant te lezen en een biertje te drinken. Thuis gaf hij de poezen te eten en schoof de gordijnen dicht. Zijn dromen waren vergeetachtig en erotisch.

om u

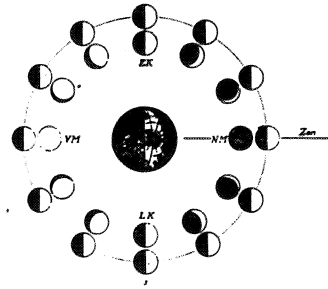
H
O
U
D
T
V
O
L
!!
!!
!!
ameraden

3

kameraden

BERLIJN

Terwijl buiten het carnavalsfeest in alle hevigheid woedde, zat Tingeling binnen. Overal kisten, dozen en paardedekens. Deze keer zou hij niet alles overhaast in de vrachtauto smijten en tijdens het uitpakken besluiten tot uitstel, nee, deze keer zou hij eerst zijn spullen ordenen, oude rommel weggooien en pas daarna verhuizen. Goede voornemens, een genre apart. Dus zat hij op de grond en liet peinzend van alles door zijn handen gaan; papieren, souvenirs, prullaria. Hij vond een foto van een vrolijk gezelschap. Achterop de foto stond in Andrea's handschrift 'Utopien und Hoffnungen erscheinen uns nicht so sehr wegen ihrer möglicherweise geringen Chance auf Durchsetzbarkeit lächerlich. Wir lachen auch, weil die Frage nach ihrer Realisierbarkeit unseren paranoiden Realismus stören könnte.'

ir

hebb

Ja, zo was het, mompelde hij. In die paar zware regels lag heel de sfeer van Berlijn rond '80 besloten. Later die dag waren ze met zijn allen naar het bezoek van een of ander staatshoofd gegaan. Fantastische veldslag. Het leek wel Hollywood. Grote wolken traangas, exotische kostuums, heen en weer golvende massa's mensen. Iedereen was opgepakt. Niet lang daarna was de groep uit elkaar gevallen. Een aantal van de vrienden was het lachen vergaan. Buiten op straat naderde een drumband. Tingeling liep naar het raam. Mannen van boven de vijftig in duffelse jassen met een fluitketel op hun hoofd. Ze zetten juist een nieuw lied in; "Een! Twee! Drie!.....Er staat een paard op de gang."

ZELFPORTRET VAN TINGELING

Er zijn dagen, oktoberdagen, maandagen, kerstdagen dat ik niet geboren zou willen zijn. Op die dagen treft het leven mij dwars tussen de ogen. Op die dagen zakt de tijd als een pothelm van chocolade steeds dieper over mijn hoofd. Op die dagen is de lucht een en al weerstand en lijkt de ruimte op een kordon van schaduwen waar ik maar niet doorheen dring. Er zijn echter ook dagen dat

ik herboren zou willen worden. Maar dan alleen op voorwaarde dat ik in de gedaante van Han Bennink, de drummer, terugkeer. Want die man, dat is een wonder, die handen en voeten, die uitgelaten aandacht, die motoriek. Altijd wild op een precieze manier, altijd beheerst op een veront-rustende manier. En wat een fabel-achtig heldere klappen. Alles gaat trillen, alles gaat bewe- gen. Een berg die

zichzelf in hoog tempo opbouwt en afbreekt. Het precieze punt waar de golven en de rotskust elkaar einde-loos ontmoeten. Gigantische wolken spreuwen die de mensen op het plein nietigen lachwekkend maken. 'Tsjik, tsjik, tsjik' of 'Kick and a fast roll.' Ja, als je zo het ritme van het leven kunt bespelen, als je zo de tegenslagen van alledag weet op te vangen en om te zetten in tegenroffels en grootse terug-meppen, dan kan je niets gebeuren. Dan wordt het wiel van de tijd een bekken; de gebedsmolen van de seizoenen een tom tom; het juk van de generaties een high-hat; en de zin van het bestaan dat wordt een belletje.

... We hebben ze
4
zijn armen
We
in ze
in plaats

te nemen

IN DE KRANT

omsii

"Er zijn uilensoorten die in één nacht net zo veel muizen vangen als een dozijn katten.
De botjes die via de uilebal worden uitgestoten, werden in vroeger tijden gebruikt
als sleutel om de toekomst te kunnen lezen."
'Mooie boel', mompelde Tingeling. 'Wat een waardeloos orakel.
Want hoe je ze ook ontleedt,
alle uileballen voorspellen de ondergang van het Romeinse rijk.'

Voor u

DE DROOM VAN TINGELING

Ik werkte in een observatorium op de maan. Het was mijn taak de rotatie van de aarde te bestuderen. Urenlang keek ik door een gigantische telescoop tot mijn ogen brandden. Juist toen ik een pauze wilde nemen, begonnen kleine rode lampjes nijdig te flikkeren. De computer maakte rare geluiden. Een storing! Haastig keek ik door de telescoop. Ongelofelijk! De aarde stond stil.

Ik controleerde de meetapparatuur. Geen twijfel mogelijk. De globe bewoog niet. Ik keek recht door het gat in de ozonlaag boven Antarctica naar de ijskap. Schitterend in de zon lagen daar de sneeuwbergen en ijsvlaktes; een grillig patroon van licht wit en dun grijs. En duidelijk leesbaar zag ik dat er in een gigantisch handschrift stond geschreven: 'Nee, de sleutel ligt onder de mat'.

geld

ze omsingeld!

staat een man die brandt